

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123770016/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

stor; Faderen, Moderen, Jørgen og Johanne; men Penge havde den aldrig haft. Faderen havde været fattig alle sine Dage og Moderen ikke bragt Spor af Medgift, blot et grumme tarveligt Udstyr. Hun havde saa tit fortalt Jørgen om den Dag, hun blev forlovet; det var ude paa Landet hos hendes Søster, hvor Faderen var Huslærer; hun havde staaet og pyntet sig med sin nye hvide Kjole, og saa var Søsteren kommet og havde hjulpet hende, og, da hun var færdig, havde Søsteren sagt: Se saa, nu kan I jo gifte Jer paa Svovlstikker! Moderen var blevet rød i Hovedet og løbet ud i Haven; hun forstod saa godt Hentydningen; og dér ude havde hun truffet ham, og saa havde han friet. De havde gaaet rundt som forlovede i samfulde syv Aar, og var begge blevet op i Trediveerne, før Faderen fik et kummerligt lille Embede som Skriver ved et Hospital ude i Provinsen. Det Embede havde de giftet sig paa.

Ude ved Hospitalet var Jørgen født. Det laa paa en flad Mark i en flad Egn. Landevejen løb der forbi, hen over Landet, og forsvandt i Skoven, der stod i Vest, en halv Mils Vej borte, og gemte for Købstaden. I Nord og Øst og Syd bredte sig Marker med spredte Gaarde og enkelte Landsbyer. Jærnbanen skar tværs over Markerne og tværs gennem Landevejen; man kunde følge Toget fra Horisont til Horisont omtrent; der var ingen Bakker.

Af begge Bedstefædrene havde Jørgen faaet Træheste og Huse til at stille op. Af Morfaderen, som han huskede ganske svagt som noget højt, mildt, hvidhaaret; bedst mindedes han ham siddende paa en Vogn, en Dag Jørgen havde været med oppe og hentet ham ved Jærnbanestationen. Det var kort før han døde. Jørgen var fem Aar den Gang. Og han huskede Dagen, da Brevet om hans Død kom. Moderen sad paa en Skammel inde i Dagligstuen med Brevet i Haanden og græd, og Faderen gik op og ned ad Gulvet. Naar han tænkte paa det nu,